

ASPECTE HISTOPATOLOGICE ÎN AUTOTRANSPLANTUL EXPERIMENTAL DE SPLINĂ

J.Daróczy, O.Lakatos*, I.Egyed-Zs**, Maria Lakatos, Z.Pávos*

*Disciplina de anatomie și embriologie

**Disciplina de morfoloogie

U.M.F. Târgu-Mureș

Autorii au efectuat experimental pe câini și șobolani albi, autotransplante de splină. Fragmentele de 3-5 mm au fost implantate în marele epiploon, retroperitoneal și între straturile peretelui abdominal.

S-a urmărit prin metode histopatologice procesul de adaptare și de evoluție a grefelor de splină. Din cercetările autorilor rezultă că locul cel mai adecvat pentru transplant este epiploonul, organ bine vascularizat cu potențial biologic crescut.

După 24-48 de ore de la implantarea grefonului, apar semne de necroză tisulară centrală din cauza hipoxiei, iar periferic se păstrează cordoane de țesut reticular splenic.

La un interval de 5-10 zile, după intervenția chirurgicală, partea penfrenică a grefonului este invadată de țesut conjunctiv, cu capilare neoformate ce asigură microvascularizarea grefonului. După 14-21 de zile aceste vase de neoformate vor constitui pulpa roșie, iar la 4-6 săptămâni apare și pulpa albă sub formă de teci perivarietale, la început periferic apoi se extind și central.

Autori au constatat că spațiul retroperitoneal și spațiile intramusculare ale peretelui abdominal din cauza microvascularizației reduse, nu sunt locuri favorabile pentru transplantarea fragmentelor de splină.
